

A magyar államot is érintő közjogi ügy a végtisztesség megadása a legnagyobb magyar költőnek

Drábik János beszéde a Hősök terén
2014. július 31-én

Tisztelt jelenlévők! Szeretett magyar hazánk fiai és leányai!
A magyar közélet egy része – és sajnos közük kell sorolni a Magyar Tudományos Akadémiát is – akadályozza, hogy egy tudományos kérdést tudományos módszerekkel döntsünk el. Egyetlen DNS-vizsgálattal el lehetne dönteni, hogy Barguzinban Petőfi Sándor földi maradványait találták-e meg és azt is, hogy vajon Petőfi Sándornak volt-e genetikai kapcsolata gróf Széchenyi Istvánnal.

Milyen okok készíthetik a szabadkőműves befolyás alatt álló Magyar Tudományos Akadémiát arra, hogy mereven elzárkózzon egy fontos kérdés tudományos módszerekkel történő eldöntésétől?

Márai Sándor, akiről száz százalékosan nem tudjuk, de sok közvetett bizonyíték arra utal, hogy maga is szabadkőműves volt, így ír „Ég és föld” című 1942-ben megjelent kötetében Petőfiről:

„Ő a szerelmes öcsénk, aki elment a csatába, és meghalt valamért, ami az élet értelme.

Ugy is beszélünk róla, a családban, mint egy elhalt fiúrokonról, a fiatalról, a legkedvesebbről. Kevés nyoma maradt: egy arckép, fakult, nemzetiszín szalag, egy kalpag, kabát. S a műve. De mindez a legkedvesebb: könnyeinken át nézzük e tárgyakat.

S mert legenda van körülötte, mint mindig a legfiatalabb és legkedvesebb körül, halkán idézzük emlékét. Néha orosz földön, messze idegenben. Ilyenkor összenézünk, fejünk csóváljuk. „Halljátok!...” – mondjuk. – „Valaki látta a sírját!” – Zavartan emlékezünk. Milyen is volt? ... Egészen fiatal volt. A láng volt benne. Szeretelen volt és gyöngéd, táblabíró és őrnagy, huszonhat éves és Petőfi, tudott angolul és franciául, megírta művét, és meghalt a házáért. S a legfiatalabb volt, a nemzet Benjáminja, a kedves, a dédelgetett. Csendesesen beszélünk róla, bizalmasan. „Ilyen csak egy volt!” – mondjuk halkán. S szívünkhöz szorítjuk művét, mint az anyák a halott gyermek cipőjét.”

Nem tudjuk, hogy Petőfi Sándor szabadkőműves volt-e vagy se, az irodalomtudomány erre nem ad választ. Ha azonban verseit vesszük alapul, akkor abban idealizált formában már megtalálható a szabadkőműves szellemiség. 1848 forradalmait bizonyíthatóan a nemzetközi szabadkőművesség készítette elő és Petőfi több verse is ebben a szellemben íródott az úgynevezett haladó, felvilágosult eszméket, a nemzetköziséget, a világszabadságot és a világorradalmat hirdette. Tény, hogy Petőfi Sándor demokrata és forradalmár is volt, de mindenekelőtt hazáját és népét szerető igaz magyar volt. Magyar hazafiként őrizzük a szívünkben.

Petőfi így jellemzi önmagát 1943 májusában, Pozsonyban írt versében, amelynek az első versszakát idézzük:

„Ki vagyok én? nem mondom meg;
Ha megmondom: rám ismernek.
Pedig ha rám ismernének?
Legalább is felkötnének.”

Néhány verssor nem bizonyít semmit. De mégis bepillantás enged a lélek mélyére.

Petőfi például 1848. április 21-én ezt írta a naplójába:

„Lehetnek ékesebb, nagyszerűbb lantok és tollak, mint az enyém, de szeplőtlenebbek nincsenek, mert soha lantomnak egy hangját, tollamnak egy vonását nem adtam bérbe senkinek; énekeltem és írtam azt, mire lelkelem Istene ösztönzött, lelkelem istene pedig a szabadság.”

A másik nagy kérdés, hogy gróf Széchenyi Istvánnak, a legnagyobb magyarnak volt-e a természetes fia Petőfi Sándor?

Széchenyi István először 1848. március közepén Bécsben mondotta a pozsonyi országgyűlés egyik képviselőjének, amikor fölébe jutott, hogy Pesten jelképesen szólva „Petőfi az úr”: **Igen, Petőfi a fiam.** Ezt a fontos kijelentését a körülötte állóknak is szán-

ta. Később Döblingben vetette papírra a következő sorokat:

„All Buda, él magyar még? – ezt nem lehet többé mondani, és az összes látnok, akik az utóbbi időben támadtak, mint pl Petőfi – aki a fiam, akinek anyját, mint annyi mást hagytam elpusztulni...” – Ezt Széchenyi István Tasner Antalhoz, a titkárához írta, aki egyben a bizalmasa is volt. Szavait Spira György „Széchenyiről” című könyvéből idéztük.

A közbeszédben tehát ismertek voltak Széchenyi Istvánnak Petőfire vonatkozó kijelentései. Ennek alapot adott az is, hogy Széchenyi István a jó megjelenésű huszárkapitány vonzó férfi volt mind a kisasszonyok, mind a szolgálóleányok számára. Munkahipotézisként elfogadhatjuk, hogy Széchenyi Istvánnak lehetett viszonya Hruz Máriaival, és így Petőfi apját is tisztelhetjük benne. A két zsenit azonban akkor is mély szellemi rokonság fűzte össze, ha a genetikai-vérségi kapcsolatot mégse lehetne bizonyítani közöttük. Pontosan azért lenne szükség a DNS-vizsgálat elvégzésére – egyrészt a Barguzinban talált csontmaradványokkal, másrészt a rendelkezésre álló Petőfi-hajtinccsel –, hogy meg lehessen állapítani, van-e ilyen biológiai kapcsolat Széchenyi és Petőfi között.

Több irodalomtörténész és tanár is megkeresett azzal a véleményével, hogy nem lenne helyes a diákoknak még akkor sem oktatni ezeket a körülményeket, ha azok tudományosan igazolást nyernének. Ezek az aggódók úgy vélik, hogy rontaná Petőfinek a nimbuszát, ha kiderülne róla, hogy a legnagyobb magyar költő élete végén – kényszerűségből – orosz nyelven írt költeményeket. Meggyőződésem, hogy ezek a jó szándékú aggodalmaskodók tévednek.

Szuromi Lajos – egyetemi tanár – az MTA doktora, aki részletesen elemezte Petőfi orosz nyelven írt verseit, erre röviden **csak ennyit mondott:**

„Petőfit az igazsággal nem lehet megalázni.”

Szuromi professzor, a „Szomorú volt az életem” költeményről, valamint az „Almokról” című versről azt állapította meg, hogy „vagy Petőfi rajongó, Petőfi műveit mélységesen ismerő, kuriozitásokra érzékeny, zseniális imitátor a szerzőjük, vagy talán Petőfi, mert a szerző porosz (azaz német) anyanyelvűsége kizárható, verselési technikája közvetlenül Petőfi saját alkotásának minősíthető”.

Az orosz fogságba esett Petőfit nyolcezer kilométer távolságra vitték szeretett hazájától. Ebben az időben még nem volt vasút, csak gyalogosan és szekéren lehetett közlekedni a száműzetésbe hurcolt foglyoknak.

A Barguzinban élők, akik azoknak az unokái, akik Petőfi kortársai voltak, egybehangzóan számoltak be **egy titokzatos magyarról**, aki őrnagy volt, költő és forradalmár, aki felkelt a császár ellen.

Petőfi és barguzini szállásadója – **Anna Ivanovna Kuznyecova** – élettársként élt egymással. Közös gyermekük **Alexander**, a költő halála után két hónappal jött a világra. Mivel nem törvényesített kapcsolatból származott, **nem Petrovicsnak**, hanem **Kuznyecovnak** keresztelték. **Szvetlana Kuznyecova Vasziljeva** – Petőfi leszármazottjaként – részletes, fotókkal illusztrált levélben vezette vissza családfáját Petőfihez.

Mindent egybevetve, nincs elfogadható magyarázat arra, hogy ezeket a tudományos vizsgálatokat, amelyek ma már rutinjellegűnek számítanak, a magyar állam, a Magyar Tudományos Akadémia, a magyar nemzet érdekében **haladéktalanul el ne végezze.**

Én, elsősorban, saját meggyőződésemet és érzéseimet mondhatom el. Az én szememben Petőfi Sándor sem költőként, sem emberként, sem magyarként, sem hősként nemhogy kisebb lenne, hanem még nőne is az igazság kiderítésével és megerősítésével. Próbáljuk beleélni magunkat, hogy a magyar nemzet e csodálatos alakjának mi mindenben kellett keresztül mennie, és miket kellett lelkileg és testileg elszenvednie a fogságban, ahonnan lehetetlen volt megszöknie.

Ugyanezt mondhatom a másik kérdésre is. Számomra Petőfi Sándor a magyar irodalom és a nemzet fénylő csillaga marad, ha atyja, a szlovák származású **Petrovics István (Stephan Petrovics)** volt. De az sem váltana ki belőlem semmilyen negatív érzést, ha a DNS-vizsgálat bebizonyítaná, hogy **Széchenyi István** – a legnagyobb magyar – volt Petőfi Sándor vérszerinti apja. A bizonyított igaz tény, amely az én értékrendemben felülírja a hasznos mítoszt és a szép legendát, csak elősegítené, hogy egy méltó helyen mielőbb megadhassuk a végtisztességet a legnagyobb magyar költőnek. A magyar államot is érintő közjogi ügy rendezéséről van szó. Eljött az idő, hogy ne csak a magyar nép, a magyar nemzet, de **a magyar állam is** megadja hivatalosan a méltó végtisztességet nagy fiának. Köszönöm a Sorsnak, hogy ezt itt elmondhattam ma Önöknek, igaz magyaroknak.

Nemzeti InternetFigyelő (NIF)

Kálló esperes...

Hitem szerint van túlvilági élet. A halál nem a vége és nem a kezdete valaminek, hanem beletartozik egy folyamatba, amiről viszont – legyünk őszinték – csak sejtéseink vannak. Az, hogy ki és mibe halt bele, voltaképpen szintén mindegy. Porból lettünk és visszatérünk a porba... – mondja az Írás. Akkor tulajdonképpen, miért is ez a nagy felfordulás a Szabadság téren? Miért is hisztériáznak ott mindenféle szellemiség, eszme és érzelem nevében és hevében? Egyszerű... Mert mindenki bizonyítani akarja földi józanságát, politikai beállítottságának megalapozottságát, olykor ostoba gondolatainak megcáfolhatatlan fennkölségét.

Közben senki nem gondol az emlékműre. Senki nem gondol a téren lázadók közül arra, hogy lehet(ne) az emlékmű elé mécseseket tenni közösen. Lehet – szintén közösen – levonni a konzekvenciát a múlt hibáiból, s ha ezt tenné mindenki, talán már nem is hőbörögnének félelmetes börtorságokat skandalva és felbujtóik hazugságait papagájkodva azok, akiket, mint „célszerszámot” használnak a bukott és talajt vesztett politikai niemandok, akiknek lejárt az idejük, azonban ők még nem vették tudomásul. Ítélt a történelem felettük, s most ők próbálnak erőszakkal ítélkezni a nemzet és annak kormánya felett.

Már nem is idegesít a csak társadalmi feszültségben – bűdös és langyos vízben – élni képes amőba-csapat. Már meg sem mosolygom őket, csak elmegyek mellettük szájalom nélkül és csodálkozom. Magamon. Bár huszonöt éve nem ezt szerettük volna, hanem egy békés jólétben élő országot... ám, így sikerült. Nem hittük, hogy lesznek, akik a hazájukban hazájuk ellen ordítognak, s azt sem hittük, hogy ez közömbössé válik a számunkra, mintegy hozzátartozik immár a mindennapokhoz, és fel sem tűnik az ocsmány ordítózás, vádaskodás és a megfontol gyűlölködő indulat. A magunk védelmében. Hiszen ha idegeskednénk, rámehetne az egészségünk, s fájna a boldog ragyogó gyermekszemecske látványa, mert azt éreznénk, hogy nehéz jövőjük lesz, amit nem tudunk könnyűvé és szépé tenni...

Ám, boldogan megyek el az emlékmű előtt. Büszkén. „Magyarul”. Mert látom benne oly sokszor megalázott édesanyám és édesapám háborús tetteit, az embermentésben oly fiatalon való részvételüket. Látom, hogy velük nem lehet összemosni a bűnösöket és a bűnöket. Ők is áldozatok lettek, a mai tiltakozók eleinek áldozatai, de az általuk megmentettek nem váltak áldozatokká...

Talán most vége szakad a nemzet- és keresztényellenes, marxista történelemfelfogásnak, a kollektív bűnösség aljas vádjának. A kormányfő most is bátran döntött: Édesanyám 87 évesen elégtételt kapott! S az emberek, hetven ebbéli keserves év után felemelhetik a fejüket, hisz nem „bűnös nemzet” többé a magyar! Igaz, eddig sem volt az.

Az alkotás nem csak az áldozatokra, hanem a megszállás ellen cselekvőkre, a nemzet becsületét védőkre is emlékeztet. Ez az alkotás a magyar lelkiismeret emlékműve is. A tiszta, Isten felé forduló lelkiismeret... Elrévedve az emlékmű előtt, Kálló Ferencre esperesre gondolok: “Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért...” (János 15,13)

Stoffán György

